

pre, a l'estudiant, entre altres raons, una idea de la unitat morbosa i una sensació de domini, gairebé integral, dels coneixements més pertinents. És per això que, ultra tractar matèries del domini mutu, caldria que es fes, de tant en tant, per exemple, una interferència docent.

La col·laboració estreta de les càtedres de Psiquiatria i Neurologia s'imposa, doncs, per raons teòriques i pràctiques. Millor i més fàcil tasca per als que aprenguin, estudiants i especialistes, millor i més fàcil treball clínic per als titulars, millor i més fàcil assistència global dels malalts, millor i més fàcil plantejament dels problemes, molt nombrosos per cert, objecte d'una investigació idèntica o paral·lela.

Els serveis clínics ordinaris o no docents convindria, en canvi, que fossin ben diferenciats. Ni científicament, ni moral, ni socialment és bo tenir barrejats malalts nerviosos i mentals. El diagnòstic i la terapèutica no se'n beneficien gens ni mica. Els neuròlegs i psiquiatres tampoc. Amb tot, en els Hospitals petits o de petites ciutats, on l'especialització molt diferenciada no ha d'admetre's, els serveis neurològics haurien d'integrar les sales de medicina interna, i els psiquiàtrics, per exemple, part del servei d'urgència. La col·laboració, però, entre els dits serveis neurològics i psiquiàtrics tindria d'ésser regular.

La vida científica, en Congressos i Societats, les publicacions en Revistes especialitzades, no ens han de portar massa de pressa, pel moment, a la diferenciació fonamental, a la separació de les qüestions neurològiques i psiquiàtriques. Ni teò-

ricament, ni professionalment, ni econòmicament, ens donaria resultats profitosos, defensables.

Per fi, l'exercici quotidià de la professió, la limitació del qual ningú discuteix en el fons, en matèria neurològica i psiquiàtrica, pot i ha d'ésser mixta, en la pràctica, segons els casos, per semblant raó a la didàctica, basada en el concepte de la unitat morbosa. El malalt és únic, indivisible, i tal vegada cal que se li doni, més ara que mai, la sensació d'una comprensió integral, d'un sentiment, d'una competència no estanc per part de neuròlegs i psiquiatres, si aquests tenen i poden tenir, molt sovint, coneixements de les dues disciplines.

* * *

He citat dades, he fet uns comentaris molt nostres, he procurat honorar la memòria de mestres i metges força admirats i volguts. Estic francament satisfet d'aquesta contribució en l'ordre històric i sentimental.

He indicat, pel demés, un panorama de treball i d'unió, he deixat ben marcat el principi d'una nova era neurològica a Catalunya.

Si la Ciència, si Catalunya i Espanya, si la nostra Societat, poden beneficiar-se d'alguna cosa, en respectar el fet pels mestres i en conèixer una mica més el que tenim de sentir i de dur a la pràctica els seus deixebles, us confesso que em felicito, molt abans que vosaltres, volent-ho o "per cortesia", m'ho manifesteu.

He dit.